

ט"ו בסיון תשפ"א, 26.5.2021

גיליון מס' 761

בהעלותך

בין האש העולה לאש השורפת

מאת זיו כרמל, טירת צבי

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתְךָ אֵלָיו בְּהֵעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּרוֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה וְאִירוּ שְׁבַעַת הַנֵּרוֹת (במדבר, ח', ב').

בפתח פרשת בהעלותך מצווה אהרון הכהן להעלות את הנרות, להגביר את האש, ובהמשך כתוב שאהרון קיים בדייקנות את הציווי. מתוך הפסוק ניתן להבין שלא היה כאן ציווי להדליק את הנרות, והאש כבר היתה קיימת, ולכן נדרש להעלותה, להגביר את האש הקיימת.

האש היא יסוד מרכזי בחיינו. היא מניעה עשרות תהליכים החשובים לכולנו, תהליכים שתורמים לחיים טובים ונוחים. בספר בראשית מוזכר שלפני שהקב"ה יצר את האור היו בארץ תהו ובהו וְחָשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם (בראשית א', ב'). לפני יצירת האור העולם התקיים ללא אש וללא אור, וניתן רק לדמיין כמה קשים היו החיים במצב זה.

יחד עם זאת, אם מעמיקים קצת, נדמה שהפסוקים בפרשתנו מכוונים אותנו גם לכיוון של הדלקת אש אחרת, הדלקת אש פנימית. האש שאהרון מצווה להעלות היא גם אש שתכוון את עם ישראל, ותשמש השראה ומצפן להמשך הדרך. גם בציווי עצמו, במילה 'בהעלתך', טמון וחבוי יסוד משמעותי – את האש ניתן להדליק ברגע, ואנו יודעים ומכירים את כוחה של האש, אך מכירים גם את כח הרסנותה.

בתוך הציווי להעלאת הנרות טמון תהליך – כפי שעליית הנרות אינה מתרחשת ברגע, אלא עולה לאט-לאט מאש קטנה לאש יותר גדולה, כך גם האש הפנימית שלנו זקוקה לתהליך, וכותב על כך ידידנו הרב איתמר חייקין:

”אנחנו מתקשים לשאת תהליך ממושך, הדורש אורך רוח וסבלנות. הייתה לנו פעם מלחמה של ששה ימים ומאז נדמה לנו שכך טיבן של כל המלחמות. מעדיפים 'סטארט-אפ' על פני פיתוח חברה גדולה, המחייבת ניהול ארגון מורכב, מקצועי, אסטרטגיה ארוכת טווח... זבנג וגמרנו. נעים בין סקנדל לפסטיבל. בין קרחנה למחדל. לכן כל כך קשה לנו (כולל גם את עצמי כמובן) בהתמודדות עם הקורונה, המחייבת אורך רוח. היא כאן להרבה זמן ולנו כבר נמאס! דומני שאנו בחברה הישראלית צריכים לעבור שלב רוחני עמוק: כך היא גאולתן של ישראל – קמעא קמעא.”

במציאות הקשה בה נמצאנו בשנה החולפת, וגם לאור האירועים אחרונים בדרום ובארץ כולה, לאש המעכלת והורסת יש תפקיד מרכזי. ניתן להשתמש בה כנגד – מתוך שנאה, אלימות ואטימות הלב – ובמו עיננו ראינו איך כל אלו יכולים להרוס קשרים ומרקם חיים שנבנה במשך זמן ארוך. מנגד נדרשו לנו בשנת הקורונה סבלנות והתמדה בדרך, עד שלאט-לאט ראינו את האור המבצבץ מקצה המנהרה.

נדמה לי שגם במציאות הקשה שחווינו בשבועיים האחרונים, נדרשת סבלנות כדי לאחות את הקרעים. נדרשת
אש טובה המשמשת השראה ומצפן לאן ללכת, לא אש הרסנית וכוחנית, אלא האש הדולקת בנרות, באור רך
ובהיר, ומאירה את הדרך הטובה שלנו, וכבר נכתב אי-אז שכל זמן שהנר דולק, אפשר לתקן (ר' ישראל מסלנט).
הנר הדולק מעיד שיש תקווה ושאפשר לתקן.

דמותו של אהרון הכהן שעליו נאמר במסכת אבות – "אוהב שלום ורודף שלום", מקבלת בפרשה זו מיקוד ומקום
- ערכיו משמשים לעם ישראל מקור השראה ונר שלאורו ניתן ללכת.

אך לפני כמה פרשות הדליקו בניו של אהרון אש זרה ונענשו במוות, והנה כאן מצווה אהרון ואף מקיים כלשונו
את הציווי, להעלות את הנרות.

עד כמה יכולה אותה האש להיות זרה, ועד כמה יכולה היא לשמש מקור של נחמה, השראה ודרך

זיו כרמל, חבר קיבוץ טירת צבי, נשוי ללייך ואב לשקד, אורי, סתו, יערה, הילה, נעמה וטל.
סייר ומחנך בטבע

דף פרשת שבוע של הקיבוץ הדתי מופיע באתר הקיבוץ הדתי: www.kdati.org.il
כדי לקבל את הדף כל שבוע בזואר אלקטרוני, יש לשלוח הודעה אל: webmaster@kdati.org.il
ולרשום [subscribe](#) בשורת הנושא. כדי להפסיק, יש לכתוב [unsubscribe](#) בשורת הנושא.
תגובות למאמרים וכן הצעות לכתוב מאמרים, יש לשלוח אל: amudim@kdati.org.il